

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: »Min Paraplui, mit Venskab« m.m.

Citation: Kierkegaard, Søren: "»Min Paraplui, mit Venskab« m.m.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p265-txt-shoot-id1f96ceb4-8ee4-42ff-8676-2f2b5a833793.pdf> (tilgået 08. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

P265:265

Der er overhovedet en Forskjel som mellem Himmel og Helvede paa det stolte Mod, der tør driste sig til at foragte Alt, og det ydmyge Mod, der tør haabe Alt.

d. 15. Nov. 40.

P265:266

Jeg har Mod til at tvivle, jeg troer om Alt; jeg har Mod til at kjæmpe – jeg troer mod Alt; men jeg har ikke Mod til at erkjende Noget, ikke Mod til at besidde, til at eie Noget. De Fleste klage over, at Verden er saa prosaisk, at det gaaer ikke til i Livet som i Romaner, hvor de Elskende ere saa heldige; jeg klager over, at det ikke er i Livet som i Romaner, hvor man har haardhjertede Fædre at stride med, Jomfrubure at sprænge, Klosters Mure at storme imod. Jeg har kun de blege, blodløse, seiglivede, natlige Skikkelser at stride med, som jeg selv giver Liv og Tilvær.

d. 16. Nov. 40.

P265:267

Der gives Dyr, der ikke kunne æde, saasomt Nogen seer derpaa, Dyr, der paa de besynderligste og underfundigste Maader forskaffe sig deres Næring, – saaledes jeg med mine Stemninger; hvad jeg synes at foragte, indsuger jeg paa denne Maade skjult og ubemærket.

P265:268

Jo ældre man bliver, desto mere Trang føler man til ved enkelte Leiligheder at udraabe: Allah er stor, saaledes som Araberne næsten ved ethvert Livsforhold gjøre det. Idag var et Papir bleven borte for mig; det var mig af yderste Vigtighed at vide om det var til eller ikke; det var istand til, hvis det var til, at tilintetgjøre et saare vidtløftigt Arbeides hele Point, – jeg lukker et Gjemme op for at søge ganske andre Ting og see, der er det – og jeg raabte: Allah er stor.

P265:269

Min Paraplui, mit Venskab.

Den forlader mig aldrig, kun engang har den gjort det. Det var et forfærdeligt Stormveir; jeg stod ene og forladt af alle Mennesker, ene paa Kongens-Nytorv; da vendte ogsaa min Paraplui sig. Jeg var raadvild, om jeg skulde lade den fare for dens Troløshed og blive Misanthrop. Den er bleven mig saa kjær, at jeg altid gaaer med den enten det er Regnveir eller Solskin; ja forat vise den, at jeg ikke elsker den blot for Nyttens Skyld, gaaer jeg stundom op og ned af Gulvet i min Stue og lader ligesom jeg var ude, støtter mig paa den, slaaer den op, understøtter min Hage med Haandgrebet, bringer den nær til mine Læber o. s. v.
